

**Sən getdin, atanın beli büküldü,
Necə arzular torpağa gömüldü,
Sanma ki, bunla zalım fələk güldü,
Yerlərin heç vaxt doldura bilmərik,
Lakin, biz də Mübarizlik, Vasifik!
Müəllif.**

Elə vəziyyət yaranır ki, müharibə qaçılmaz olur... Belə vəziyyətlərdə insanlar hər an, hər dəqiqə müharibə təhlükəsi ilə qarşılaşa bilərlər... Müharibə bəzən ən dəhşətli, bəzən ən qəribə, bəzən də həтта ən səssiz ola bilər... Bəzən, heç nə hiss etdirməz, ən böyük acısını sonradan yaşadar insanlara... Müharibə dərindir, özü də böyük dərindir... Bunlardan da ən əsası həyat dərindir... Müharibənin də öz həyat dərini var... Hər an bir güllə ilə həyatına təhlükə vura, səni sevdiklərinə ayıra bilərlər... Ən dəhşətli də mənəcə budur... Heç kəs dözməz sevdiyi insanın bir an içərisində, gözlənilmədən, ağıla gəlmədən yox olmasına, bu yoxluğun ağrısına, acısına dözməz...

Dünən, ya da srağagün gördüyün bir insanın tezcə də qanadları uçuşmağına, yox olmağına necə dözə bilərsən axı? Axı, o da qayıtmalı idi, qayıdacaqdı... Ailəsinə görə, həsətini azaldacaqdı... Qohumları, yaxınları, dostları, yoldaşları onu qanlı müharibədən Zəfərlə qayıdan bir Əsgər kimi qarşılamalıydılar... Ona hələ Şəhadətindən 7 gün və 3 gün əvvəl medal da verilmişdi...

Qəhrəmana Elegiya

Şəhid gizir Vasif Məhərrəmov həsr olunur

Bəlkə də, buna görə, o, ailəsi ilə danışmış, ailədə doğmaları gül-gülə, sevinə-sevinə onu təbrik də etmişdilər... Hər zəng qurtarmamış ailə üzvləri ona deyirdilər ki, "Özünü qoru, Vasif! Vətən müharibəsindən sonra, ölümlə ölüm-dirim müharibəsindən də bəlkə, Zəfərlə döndün..." Fələyin qisməti, istəyi isə dəhşətlidir... Bu istək, bu qismət insana inanılmaz acılar verir bir dəqiqənin, bir anın içində...

Mən də bir elegiya yazıram... Qürurla birlikdə, göz yaş da əlavə edirəm yazıma... Bunu ona görə yazıram ki, Şəhidlərimizi bir dəfə də anmayan şəxsiyyətin nə olduğunu bilməyən "insanlar" başa düşsünlər ki, indi Zəfər bizim olsa da, Yeni İli bayram kimi qeyd etmək olmazdı... Bunun sübutu üçün getdi bəlkə də qəhrəmanım, 2021-ci ilin ilk günü ürəyimizi parça-parça edən Şəhadəti ilə, Şəhid gizir Məhərrəmov Vasif Üzeyir oğlu...

Şəhid gizir Vasif Məhərrəmov Azərbaycanın sevincinin qənimi olan qara buludların göy üzünü bürüdüğü ilk ildən 1 il sonra, 1989-cu ildə Beyləqan rayonunun Milabad kəndində anadan olmuşdu. O, hələ körpə idi, haradan biləcəkdik ki, ağıl kəsmədiyi bir vaxtda əldən gedən Qarabağı o, öz qəlbi, cəsarəti və silahı möhkəm sıxan əlləri ilə azad edənlərdən biri olacaqdı. Bəlkə də, körpə olmasaydı, ən azı 18 yaş olsaydı, O, mütləq həmin döyüşlərə də atılardı. Vasif elə bir igid, elə bir cəsur insan idi ki, Vətənə uzadılan hər naməhrəm əli kəsməyə hazır idi.

Ağıl kəsən kimi bilməsə də, tədris mühtindəki qaçqınlardan, doğulduğu yerdə qurulan Xocavənd qəsəbələrindən və orada yaşayan az da olsa, ümidi olan və qaçqın damğası ilə yaşamağa məcbur olan insanlardan başa dü-

şürdü ki, yurdun bir parçası əsir qalıb. Orta məktəbin 1-ci sinifinə də daxil olandan sonuncu sinifə qədər yurdu muzun tarixini, dilini, ədəbiyyatını öyrənir və Yurdunu bir daha sevirdi O. Lakin, sevinmirdi. Ürəyində hər an deyirdi ki: "Əli qələm tutan Nizamilər, Füzulilər, əli qılınc tutan Cavanşirlər, Babəklər, əli silah tutan Əliyarlar, Həsən Qorxmazlar, Mübarizlər yurdu olan bu vətənin bir parçası necə qaçqın damğası ilə yaşaya bilər?". O, son siniflərdə oxuyanda artıq qarşısına bir məqsəd qoyur: "Qarabağ azad olunmalıdır! Oranın azad olunmasında hökmən iştirak etməliyəm, hər hansı səbəbdən iştirak edə bilməsəm əgər, onda oranı azad edənlər üçün hər an duaçı olacağam və dua edəcəyəm!". Lakin sonra gənc, kişilik məktəbinin ərənlilik biliyinə yiyələnməyə az vaxtı qalan Vasif bir daha ərənlərimizi, igidlərimizi, Yurd üçün öz gələcəyini düşünməyib Yurdun gələcəyi üçün Şəhadət Şərbətini Dadan Şəhidləri düşünüb bu şərəfə, bu şücaətə, bu Şəhadətə çatmaq istəyirdi. Bilirdi ki, bu yolda yerimək asan deyil. Onu bütün çətinliklər gözləyir. Ancaq, o, bu çətinlikləri heç nə bilir, çünki, əsrlər əvvəl bu yolda Təxt-i-Nadir sahibləri yeriyiblər. Onun milləti bir vaxtlar Yeni Dehliyə dik dayanıb! Vasif bir zamanlar Yeni Dehliyə dik dayanan Təxt-i-Nadir sahibi ilə

da böyüyür, qollu, budaqlı, kölgəsi geniş bir ərazini əhatə edən bir ümid ağacına çevrilirdi. Vasif isə bu möhtəşəm ümid ağacını Zəfər ağacına çevirmək istəyirdi. O da bu ağacın bir budağı, bir yarpağı olmaq istəyirdi. Bu Zəfər ağacının hər budağı bir Zəfər, hər yarpağı bir Zəfər fədaisi olmalı idi. Vasif bu Zəfər ağacının toxumunu içindəki torpaqda əkmək istəyirdi. Bəlkə də, özü də bu torpaqda bir torpaq olmaq istəyirdi, torpağa qarışmaq istəyirdi. Vətən üçün lazımsa Şəhid olmaq, Vətən torpağının şəhid, zəfər çalmış qəhrəman

əsgər kimi onu qucaqlamasını istəyirdi Vasif...

Ailəsi bu günə qədər onu çox qorumuşdu, çox dualar etmişdi ki, Vasifin orada ayağına bir daş da dəyməsin. Həmişə də edəcəkdilər...

Vasif illərlə dişini qıcamış, dözmüşdü. Bütün hiyləgər erməni tərribatlarına, atəşkəs pozuntularına bir Azərbaycan Türkü olaraq səbri ilə cavab vermişdi. Bu illərdə nə qədər Şəhidlərimiz olmuşdu, hər Şəhidimiz verildə Ona dünya dar gəlirdi. Mübariz Şəhid olanda Vasifin ürəyi dözməmişdi. Elə bil, onun başına qaynar su tökmüşdü. Bundan sonra, onun yuxularına daha çox girməyə başlayırdı Qarabağ həsrəti... Bəzən tam hazır olarkən, müharibəyə başlamışkən yuxu bitir, Vasif yuxusuna haram qatırdı. Mübarizsiz düz 10 il O, mübariz bir döyüşçü olmağa hazırlamışdı. O, həmişə Ana Vətənini ailəsindən üstün tuturdu. Çünki, Vətənsiz insan, şəxsiyyət olmazdı. Olsa da, ol şəxsə vicdan olmazdı...

Bəzən Mübarizin dastanından ilham alıb özü də Mübariz kimi olmaq istəyirdi. Lakin, O, yenə məqamı, vaxtı gözləyirdi. Ürəyi parça-parça olsa da, anaların ahı qulağını qanatsa da, həsrət fikrini haça-haçə etsə də, O, dözürdü... Vaxtının gəlməsi, məqamın yetişməsi üçün dözürdü...

Böyük hərbi sərkərdəmiz, əsrimizin Cavanşiri, Babəki olan general Polad Həşimov şəhadətə qovuşandan sonra bütün xalqımızı erməni mənfularına və ümumiyyətlə hər mətləbin birlikdə həyata keçirilməsi üçün yenidən bir etdi, birləşdirdi. Xalq öz həmrəyliyinə bir daha göstərdi. Dar gündə dostlarımız tanındı, onlar da bizimlə həmrəy oldular, birlikdə dərd yaşadılar, birlikdə qürurlandılar. Poladımızın şəhidliyinə heç

kəsin dözmədiyi kimi, Vasif də dözə bilmirdi, intiqam onu içərisindən yeyirdi. Nə zaman bir atəşkəs pozuntusu olsa, o saat düşmən üzərinə qartal kimi şığımağı gəlirdi. Artıq O, Ali Baş Komandanın jestlərindən bilirdi ki, intiqam almaq vaxtı yaxınlaşıb, gəlir, indi hər an daha çox hazırlaşmaq lazımdır!

Bu ilin sentyabr ayının əvvəllərində verilən son atəşkəs şəhidimiz Elşən Məmmədovun şəhadəti ilə artıq Vasif düşünürdü: "Daha bəsdir! Bu şəhid anası sonuncu dəfə fəryad etməli, bu ata sonuncu dəfə belini bükməlidir! Bu Şəhid bizim Son Atəşkəs Şəhidimiz olmalıdır! Daha Dəmir Yumruğu düşməne göstərməliyik! Qarabağı azad etməliyik! Düşmənləri müqəddəs torpaqlarımızdan qovmağın vaxtı gəlməlidir!"

Vasifin bu düşüncələri tələb olunan haqq-ədalət, coşub öz qabından daşan Azərbaycan səbri kimi öz yerini tapdı: VAXTI GƏLDİ! Sentyabr ayının qemkədər ayı olmaması üçün, sentyabr ayının sonlarında, 27 sentyabrda, Ali Baş Komandan hamının 30 il gözlədiyi "Qarı düşməni Vur!" əmrini verdi! O zaman bütün əsgərlər və zabitlər, bütün silahlı qüvvələr, ərənlərimiz, döyüşçülərimiz, igidlərimiz, həтта hərbi olmayanlar da səfərbər olaraq döyüşə atıldılar. Arxa cəbhədə olanlar da həmrəylik göstərərək özlərini mənfur düşmənlə üzbə-üzə olan əsgər kimi hiss etməklə əsgərlərimizə mənəvi dayaq oldular. Öndə olan həmin igid döyüşçülərdən biri də gizir Məhərrəmov Vasif Üzeyir oğlu idi!

İlk zənglərdən birində Vasif sonuncu dəfə görüşdüyü ata-anası ilə son dəfə danışmış kimi danışdı:

- Ana, birdən mənə bir şey olsa... Onda ağlayarsan?

- Mənim duam sənindir... Bizim duamız sənindir, oğul... Hər döyüşçünün ata-anasının duası, Cavanşirin, Babəyin, Ərtoğrulun, Xətəinin, Nadirşahın ata-anasının duasıdır! Bu dua həmin ərəni ömrü boyu qoruyar və ona həmişə yar olar... Təbii ki, Allahla birgə... Allah da Sənə yar olsun, köməkçi olsun, oğul!..

Vasif hər gün elə bil qəlbində duaları ilə uğurlar əldə etdiyi üçün anasına təşəkkürlər edir, bu uğurlar barədə anasına ətraflı məlumat verərək onu da sevindirirdi. Müharibənin hər çətin günündən sağ çıxdığına görə Allahına Şükür edirdi O. Hər Şükür sanki, ona dirilik suyu verir, onu canlandırır. Onun üzərinə səpilən dirilik suyu Azərbaycan xalqına səpilən cəng, zəfər suyu idi!

Azərbaycan canlandı,
Axan damarda qandı,
Qarabağım hər zaman,
Yurdum Azərbaycandı!

Vasif hər zaman döyüşür, qisas üçün könül verdiyi, məhəbbət bəslədiyi silahını bir an belə əlindən yerə qoymurdu. Heç nə bildiyi bir məfhumun, ölümün gözüne dik baxırdı. Qorxmaz bir əsgər kimi Zəfər Yolunda addımlayırdı. Qisasının, intiqamının nəticəsi olan erməni leşlərini azad etdikləri hər qarış torpağımızda nə qədər görsə də, ürəyi soyumurdu. Azərbaycana uzadılan hər xain əli kəsməyini ürək yanğısına səpilən Zənzəm suyu bilirdi Vasif. "Təki Vətən sağ olsun" sözünü şüar edib Şəhid olmaq da istəyirdi. Bunu özünə şərəf bilirdi. Ailəsi ondan nigaran idi, lakin, bilirdilər ki, Vasif Vətəni hər şeydən üstün tutur, onun yolunda Şəhid də olar, Qazi də!

(Davamı 12-ci səhifədə)

Qəhrəmana Elegiya

Şəhid gizir Vasif Məhərrəmov həsr olunur

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Vasif Füzulinin, Cəbrayılın və Qubadlının azad edilməsində xüsusi cəsur, igidlik, məharət, şücaət göstərmişdi. (Vasif heç bilməzdi ki, O, Qubadlıda Şəhid olacaq, lakin, döyüşlərdə yox, zəfərdən və düşmənin məğlub, təslim olmasından sonra... Təki Vətən Sağ Olsun...) Onun düşməne vurduğu sarsıdıcı zərbələrdən digər döyüşçü dostları da güc alaraq daha sürətlə irəliləyərək, döyüşlər, erməniləri bir zərbədə məhv edərdilər. Təkcə, onlar yox, Qarabağdan xəbər gözləyən bütün Azərbaycan Vasif kimi ərənlərimizi görüb ruhlanır, qürurlanır, həvəslənirdilər və yeni yaradıcı işlərə aparıcı yolların xəritəsini çəkirdilər.

Vasif illərlə dişini sıxa-sıxa, "vaxtı gələcək..." deyərək, həsrətlə gözlədiyi o günə canlı şahidlik edirdi. 8 Noyabrda Şuşamızın, Azərbaycanın mədəniyyət paytaxtının azad olunması ilə, 10 Noyabrda isə düşmənlərin sülhə məcbur edilməsi ilə Azərbaycan tam Zəfər çaldı! Bütün Dünya Azərbaycanlıları, dar gündə tanınan dost, qardaş ölkələr kədərimizə kədərləndiyi kimi, sevincimizə ürək dolusu sevindilər! Zəfərimizi birlikdə bayram etdilər! Bu unudulmaz Zəfərin canlı şahidi olanlar (içəri mənqarışiq) bildirdilər ki, bir 8 noyabr, bir 10 noyabr bütün aylara, illərə, qərinələrə, əsrlərə, hətta, dünyanın ən axırıncı ilinə də deyər.

Zəfərimizə sevinib Allaha sonsuz Şükr edənlərdən biri də bu zəfərdə sonsuz payı olan gizir Vasif Məhərrəmov idi! O, sevinirdi ki, ən böyük arzusunun çatıb və Zəfəri əldə edənlərdən, Vətəni bu sevinci verənlərdən, Xarıbülbulü dirildənlərdən biri olub! O, çox sevinirdi! Telefon əlaqəsi zamanı Anasını, ailə üzvlərini qələbəyə görə təbrik də etmişdi O. Vasif 44 gün ərzində qəlbində sıxıb saxladığı bir çox cümlələrdən ibarət olan istəklərinin sadəcə cüzisini Anasına deyirdi:

- Anam, deyirdin ki, hər döyüşçünün ata-anasının duası, əcdadlarımızın ata-anasının duasıdır, bu dualar əziz övladları qoruyur və xəta-bələdanı hifz edir... Həqiqətən də həmin duaların hamısı, sizin dualarınızla birlikdə gerçək oldu. Dualar sayəsində və əsgərlərimizin şücaəti sayəsində müqəddəs yurdlarımız azaddır... Daha incik ruhlar rahatdır... Qələbəni qazanmışıq!

- Hə, oğlum, dualar yerinə yetdi. Hamısı. Var ol, oğul. Südüm sənə həlal olsun! Sən düşməne baş əymədin, onun başını əzdin! Özü də dəmir yumruq əməliyyatı zamanı dəmir yumuruğunla! Allah Sənə həmişə yar olsun! Bundan sonra, orada özünü qoru. Allah eləməmiş birdən mina olar, bu ermənilər əl çəkən deyillər, onlar bu 28 il ərzində o qədər şeytan işlər görüblər ki... Azərbaycan əsgərləri evləri top atəşinə tutur demək üçün tankları evlərdə gizlədənlərdirlər ey bunlar, hər şey gözləmək olar bu ermənilərdən, balam...

- Nə bilim, ay ana. Nə olur, olsun, Allahın qismətindən qaçmaq olmaz, onu deyim ki hələ ki, evə gələ bilməyəcəyəm, amma sizin üçün elə darıxmışam ki, heç belə olmamışdı. Qayıdana qədər yenə duan üstümdə olsun.

Əgər nə isə olacaqsa, başıma bir iş gələcəksə... Vətən sağ olsun!

Neçə-neçə igid əsgərlərimizdən olan, düşmənin qarşısında dik dayanan, hər jurnalist sualına dəqiqliklə cavab verən polkovnik Babək Səmidli şəhid olandan sonra ailəsi Vasif üçün də narahat olmağa başladı. Hər gün Vasiflə zəngləşir, ona diqqətli olmağı tövsiyyə edirdilər. İstəyirdilər ki, Vasif tez qayıtsın, görüşsünlər, həsrəti azaltsınlar... Bəlkə də, Vasifin xəyalı da var idi ki, bir gün ailəsini də götürər, birlikdə azad olunmuş Qarabağı gəzərlər... Lakin, fələyin növbəti oyunundan Vasif də, ailəsi də xəbərsiz idi...

Qələbə Paradı günündə özünü daha da sevincli hiss edən Vasif baxdıqca gözəl mənzərələrdən doymur, Allaha bir daha Şükür edirdi. Türk qardaşları gördükcə damarındaki Türk qanı sanki, partlayıb fişqırıcaqdı. Lakin, nə qədər ruhlansa da, O, Şəhidləri unutmurdu. Elə bil, Onlar da əlini Vasifin çiyinə qoyurdular və Allahın dərğahına gedəndə Vasifə də işarə edirdilər ki, Sən də gələcəksən, bu gözəl dərğaha... Vasif bunu hiss edirdi elə bil.

Və sonda Vasif bir əmri ilə səfərbər olduğu Ali Baş Komandanı tərəfindən 24 dekabr 2020-ci ildə "Cəbrayılın azad olunmasına görə", 25 dekabr 2020-ci ildə isə "Füzulinin azad olunmasına görə" medalı ilə təltif edildi. 29 dekabr 2020-ci ildə isə "Qubadlının azad olunmasına görə" medalı ilə təltif edilmişdi O... Vasif haradan bilirdi ki, bu gözəl xəbərin ona çatmasından sadəcə 3 gün sonra O, Şəhadətə qovuşacaq... İnsanın ürəyi pərənpərən olur bu reallıqla üz-üzə qalanda...

Ailəsi onu bu xoş xəbərə görə təbrik də etmişdi. Onların sevinclərinin həddi-hüdudu yox idi, elə bil Vasif qayıtmışdı. Bəlkə də, qohumlarından biri Vasifin təltif edilməsi xəbərini yoldaşlarına vermiş, qürurlu dayanaraq Vasifin şücaəti ilə fəxr etmişdi... Onlar haradan bilirdilər ki, şadlıqla dolan bu evdəki insanlar 3 gün sonra canlarından çox sevdikləri bir insanın dəfninə gedəcəkdilər...

Vasif bir daha, bəlkə də son dəfə ailəsi ilə zəngləşdi...

- Oğul, səni bu uğuruna görə təbrik edirəm... Görürsən, oğul, dualarımız bir-bir gerçəkləşir. İnşəAllah qayıdarsan, Yeni İli birlikdə bayram edərək.

- İnşəAllah, ana, İnşəAllah! - Vasif də də son ümid var idi...

- İnanıram, inanıram, gələcəksən... O vaxt səni daha qürurla, fəxr hissi ilə qarşılayacağam... Sənin üzünü, gözlərini öpəcəyəm... Sənəndə gəzdirdiyin bayrağı öpəcəyəm... Sevinc hissi hamımızı bir daha bürüyəcək... Allah eləsin, oğul, Allah eləsin...

- Sən deyirsənsə, mütləq olacaq. Bəlkə də, təzə ilin ilk günü olacaq bu gün, elə hamısı... - Sözlər elə bil Vasifə vəhy ilə gəlirdi. Elə bil, təzə ilin ilk günündə nələrin olacağından xəbərdar idi O.

- İnşəAllah olacaq, oğul! Bax, özünü qoru ha, mina olar, elə olar, belə olar... Mütləq gələcəksən ha... Səni sağ-salamat görəcəyəm, görəcəyəm... Daha telefonla danışmayacağam...

- Narahat olma, o gün gələcəyəm deyirsənsə, gələcəyəm. Siz də özünüzü qoruyun. Çölə çıxmayın, hava buralarda da soyuqdur, özünüzü soyuqdan qoruyun, Allah hamınızı qorusun. Amma, Vətən odu bizi qızındır. Əsgərlərlə bəzən zarafatlaşıyıq, gülürük... Bəzən də, Şəhidləri yada salırıq, kövrəlirik, deyək ki gözümüzün biri ağlayır biri gülür... - Ürəyindən keçirdi ki, bəlkə, özü də Şəhid olacaq, ancaq, ailəsi bunu mümkünsüz sayırdı. Bilirdilər ki, mütləq o gələcək, başqa cür olmasının ehtimalı yoxdur, onların nəzərində uluların duaları qoruduğu kimi yenə də qoruyacaqdı Vasifi...

- Allah Şəhidlərə Rəhmət Eləsin, oğul! Sənə də can sağlığı versin! O gün olsun daha çox Zəfər qazanasan! Zəfər Sənə yaraşır!..

Vasif həmin gün başqa duyğularla danışdı. Elə bil, yanında Xudayar şəhidliyindən sonra məlum olan öz məşhur, füsunkar, ürəkləri fəth edən, bir az da dağlayan, dillərdə əzbər olan təsnifini oxuyurdu. Elə bil, yanında Babək Səmidli Xudayarı müşayiət edirdi... Demək ağırdır, yaşamaq ondan da ağır... Elə bil, hamısı Vasifi öz yanlarına çağırırdı... Deyirdilər ki, Sən də bizə qoşulmaq üçün bir azdan Allahın dərğahına gələcəksən, bizimlə birlikdə azad etdiyimiz müqəddəs torpaqlarımızın səmasında uçacaqsan... Vasif ailəsini də düşünürdü. İstəməzdi ki, bir ana da ağlar qalsın. Bir atanın da beli bükülsün... Amma, onun həmişə, hər yerdə bir şüarı var idi: "Təki, Vətən sağ olsun!"

Bu şüarla yaşayan, bu şüarı yaşamaq səbəbi edən gizir Məhərrəmov Vasif Üzeyir oğlu 2021-ci ilin ilk günü uğrunda döyüşdü, oradakı şücaətinə görə təltif olunduğu Qubadlı rayonunda minaya düşərək Şəhadət şərbətini dadan Şəhidlərimizdən biri oldu və ruhu həsrətində olduğu, azad etdikləri vətən torpağının səmalarında sevinclə pərvazlanan, onu öz qatarlarında görmək arzusunda olan ruhlara qarışaraq xoşbəxtliklə pərvaz etdi...

O vaxt bir ailə nə qədər qürur duyusa da, daxildə qəm yasına boğuldu... Bir ana da ağladı... Bir atanın da qəddi əyildi, bir gəlin də xınasını göz yaşıyla suladı, sildi... Vətən Müharibəsinə şəhidlik edən hər kəs Vasifin şəhadətinə qürurqarışiq təəssüflənərək ağladılar, Yeni İli şənliyinin keçirilməsində də lüzum duymadılar.

Fələk öz oyununu bir daha oynadı... Hələ Təzə İlin ilk günü yenidən başlamışkən bir Ərənimiz də Şəhid oldu...

Mənə ən çox təsir edən də Onun Şəhadətindən 3 gün əvvəl təltif edilməsidir... Bəlkə də, nə qədər ümidləri var idi... Ailəsi düşünürdü ki, O, tədbirlərdə, reportajlarda döyüşçü kimi dik duracaq və 3 medalı da birdən cingildəyəcək. Medalın əslində, önəmi yox idi, sadəcə, təqdir idi, lakin, arzular böyük idi. O, medallar üçün deyil, vətən üçün getmişdi. Bəlkə də, anası düşünürdü ki, Vasif baba olanda nəvələrinə üç medalını da döşünə taxıb böyük fəxrlə Vətən Müharibəsindən danışacaqdı... Qismət... Fələyin oyunu...

2021-ci ilin ilk günü Şəhid xəbəri nə oyandıq... Ürəyimizdəki bütün şam ağacları Şəhid atəşi, odu ilə yandı, yanib kül oldu... Yəqin, qismət belə imiş deyər bilmirəm... Bu, razılışması namümkün olan bir acı həqiqət idi...

Şəhadəti ilə hamımızın ürəyini parçalasa da, şəhid gizir Vasif Məhərrəmov bizim qürurumuzdur və həmişə də olacaq! O, öz dastanını özü danışa bilməsə də, biz onun böyük qəhrəmanlıq dastanını illər uzununu yazacaq, yayacaq və nəsillərdən-nəsillərə yadigar edəcəyik! Allah Bütün Şəhidlərimizə Rəhmət Etsin! Amin!

Sevindik NƏSİBOĞLU
09.01.2021